

הלכות הדף היומי

מסכת חולין

תוכן עניינים

- א. אוכל שנפרס ומעורה במקצת ... אם אווז בקטן וגדול עולה עמו הרי הוא כמוהו ואם לאו אינו כמוהו1
- ב. חלב שחוטמה בכפרים צריך מחשבה ואין צריך הכשר שכבר הוכשר בשחיטה ... עולשין שלקטן והדיחן לבהמה ונמלך עליהן לאדם צריכות הכשר שני וחזר רבי עקיבא להיות שונה ברבי יהודה2
- ג. ישנה לשחיטה מתחלה ועד סוף והאי דם שחיטה הוא.....3
- ד. קישות שנטעה בעציץ והגדילה ויצאת חוץ לעציץ מהורה.....4
- ה. המשתחוה לחצי דלעת אסרה ... מהו שתעשה יד לחברתה תיקן.....5
- ו. יחור של תאנה שנפשח ומעורה בקליפתה ... אם יכול לחיות מהור ואם לאו טמא ... מהו שיעשה יד לחבירו תיקן.....6
- ז. אבן שבזוית כשהוא חולץ חולץ את כולה וכשהוא נותץ נותץ את שלו ומניח את של חבירו ... מהו שתעשה יד לחברתה תיקן.....6
- ח. בין אבר מן החי לאבר של הנבלה ... שבר הפורש ממנו מאבר בהמה ... מאבר מן החי לא מטמא מאבר מן הנבלה מטמא.....8
- ט. מרפה ששחטה.....8
- י. יכול בשר הפורש מן השרצים יהא טמא ... מה שרץ בשר גידים ועצמות אף כל בשר גידים ועצמות.....9

דף קבח.

**א. אוכל שנפרס ומעורה במקצת ... אם אווז בקטן וגדול
עולה עמו הרי הוא כמוהו ואם לאו אינו כמוהו**

תרומות והנצחות | בנק הדואר ח"ן 22887389 | ובטל' 0548027748

להצטרפות להלכות הדף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/DLl17K9ciPjB873YPB8kBu>

הלכות הדף היומי

מסכת חולין

אוכל שנפרס¹ ומעורה במקצת ונגע טמא באחד מהן, אם אחז בזה שנגע בו והשני עולה עמו הרי זה חיבור², ואם כשאוחז בזה הטמא ומגביהו ישמט האחר ויפול אינו חיבור אלא ה"ז האחר כנוגע בראשון שנטמא.

ב. חלב שחוטת בכפרים צריך מחשבה ואין צריך הכשר שכבר הוכשר בשחיטה ... עולשין שלקטן והדיחן לבהמה ונמלך עליהן לאדם צריכות הכשר שני וחזר רבי עקיבא להיות שונה ברבי יהודה

כבר התבאר לעיל דף קכא. שיש אוכלין³ שצריכין הכשר ואינן צריכין מחשבה ויש שצריכין מחשבה ואינן צריכין הכשר ויש שצריכין מחשבה והכשר ויש שאין צריכין לא מחשבה ולא הכשר

אוכל צריך הכשר מים או אחד משני משקים, ובלא הכשר לא יתטמאו טומאת אוכלין, והאוכל צריך להיות ראוי למאכל אדם, כיצד כל האוכלין המיוחדין לאדם בכ"מ צריכין הכשר ואין צריכין מחשבה. ובכלל זה חלב בהמה טהורה שמתה צריך הכשר, ולא מחשבה, בכל מקום⁴.

¹ רמב"ם הלכות טומאת אוכלין פרק ו הלכה ט

² ואין זה שייך להדינים הקודמים מטעם ידות או שומרים דזה מיירי באוכלין נמורין ואוחז האוכל בידו ואחריו נגרר עוד אוכל חתוך ממנו ומעורה במקצת, ובה תלוי אם הנגרר עולה עם זה הטמא כשאוחז בו הוה כאוכל אחד, ואם לאו – הוה הנגרר כנוגע בהאוכל שאוחז, ואם נגע בו אב הטומאה הוי הנגרר שני, ואם נגע בו ראשון הוה הנגרר שלישי, ואם הוא תרומה טמא ואם לאו טהור. ערוך השולחן העתיד הלכות טומאת אוכלין סימן קסח סעיף יב

³ רמב"ם שם פרק ג הלכה ג

⁴ ע"כ דחלב מתה עומד לאכילה בכל מקום כבשר המתה ולהכי אין צריך מחשבה, ובפי' המשניות עוקצין פרק ג משנה ג גבי הנאמר במשנה והחלב בשווקים אינן צריכין מחשבה ולא הכשר פי' "החלב רוצה לומר חלב בהמה טמאה לפי שהוא מטמא כמו שמטמא בשרה ולפיכך אינו צריך הכשר" ועיי"ש בר"ב ובמשנה אחרונה משא"כ חלב טהורה בעיר שמצוי בשר אינו עומד לאכילה משא"כ בכפרים ועיין בשהם וישפה

תרומות והנצחות | בנק הדואר ח"ן 22887389 | ובטל' 0548027748

להצטרפות להלכות הדף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/DLl17K9ciPjB873YPB8kBu>

הלכות הדף היומי

מסכת חולין

ויש לפעמים שצריך מחשבה לאכילה כגון אוכל שהוא מיוחד לאדם במקום הזה ואינו מיוחד לאדם במקום אחר, במקום שהוא מיוחד בו⁵ אינו צריך מחשבה לייחדו לאדם, ובמקום שאינו מיוחד בו צריך מחשבה לייחדו לאדם ואח"כ יקבל טומאה.

ובכלל זה חלב בהמה טהורה שחוטא בכפרים ולענין הכשר, אף על פי שהוכשר בשחיטה צריך הכשר שני אחר המחשבה⁶.

וכן שאר כל ירקות השדה כגון הבצלים הקשים ביותר והפטירות וכן חגבים ודגים קטנים צריכין מחשבה בכפרים.

עולשין שזרען לבהמה ונמלך עליהן לאדם אינן מקבלין טומאה עד שיחשוב עליהן אחר שיתלשו שמחשבת חיבור אינה מחשבה.

עולשין שליקטן לבהמתו והדיחן ונמלך עליהן לאדם צריכין הכשר שני אחר המחשבה וכן כל כיוצא בזה.

ג. ישנה לשחיטה מתחלה ועד סוף והאי דם שחיטה הוא

⁵ ועל אף שבהמשניות אין תלוי ברצון עיר זו או עיר אחרת, אלא כללא הוא דבכפרים צריך מחשבה ובכרכים א"צ, אבל מלשון הרמב"ם משמע דתלוי במנהג כל מקום, ובודאי הדין כן הוא, דהכי משמע בשבת [קמ"ד ב]: דכל מקום יכולין לנהוג כפי רצונם, אבל איש אחד אינו יכול לנהוג נגד כולם. ערוך השולחן העתיד הלכות טומאת אוכלין סימן קסג סעיף ד

⁶ זה ודאי שהכשר קודם המחשבה אינו מועיל ואם הוא מהמושכלים הראשונים דמכל אוכל אשר יבוא עליו מים כתיב וקודם שנחשב אוכל מה יועיל הכשר ואין דבר זה צריך ראיה. ליתר שאת אביא ראיה מדברי רמב"ם שם במקומו פ"ג מט"א הל' ג' כתב וחלב בהמה טהורה שחוטא בכפרים אף על פי שהוכשר בשחיטה צריך הכשר שני אחר המחשבה עכ"ל. ובודאי הטעם לפי שהכשר קודם המחשבה אינו מועיל לו. וכן מפורש עוד שם עולשין שליקטן לבהמה והדיחן ונמלך עליהם לאדם צריכין הכשר שני אחר המחשבה וכ"ז מפורש בפ' העור והרומב דף קכ"ח ע"א אמר ר"פ בהכשר קודם המחשבה קמיפלגי וכו' וחזר ר' עקיבא להיות שונה כר"י ואפילו ר"ע קודם שחזר בו נלע"ד דדוקא בחלב ס"ל שהוכשר קודם המחשבה לפי שחלב אף שבכפרים צריך מחשבה הרי בכרכים מן הסתם הוא נחשב אוכל ולכן ס"ל דעכ"פ אפילו בכפרים מועיל הכשר קודם מחשבה וכן בעולשים דלענ"ד בעולשי גינה מיירי דמן הסתם הם לאדם ולכן קאמר שלקטן לבהמה מכלל דסתמן לאדם ולכן זה הוא דומה לחלב בכפרים ומייתי ר' יהודה ראיה ממנו. שו"ת נודע ביהודה מהדורא תניינא - יורה דעה סימן קח

תרומות והנצחות | בנק הדואר ח"ן 22887389 | ובטל' 0548027748

להצטרפות להלכות הדף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/DLl17K9ciPjB873YPB8kBu>

הלכות הדף היומי

מסכת חולין

כבר התבאר במסכת פסחים דף סג. וב"ק דף עב. וזבחים ל. ולעיל דף כט: שי"א⁷ שהדבר ספק אם ישנה לשחיטה מתחילה ועד סוף או אינה אלא לבסוף, לפיכך במה שנאמר שהשוחט⁸ את הפסח בזמנו והיה לו כזית חמץ⁹ ברשותו לוקה אם אחד שחט תחילת שחיטה, והיה לו או לבני החבורה חמץ, וקודם זמן סוף שחיטה נשרף החמץ, או בא אחר שאין לו חמץ וגמר השחיטה י"א שאין הראשון חייב משום לאו זה שהדבר ספק אם ישנה לשחיטה מתחילה ועד סוף או אינה אלא לבסוף, וי"א¹⁰ שחייב דודאי להלכה ישנה לשחיטה מתחילה ועד סוף. וי"א¹¹ שודאי אינו חייב דאינה לשחיטה אלא לבסוף

גם למי שמחייב בהנ"ל משום¹² ישנה לשחיטה מתחילה ועד סוף, מ"מ אם אחד שחט רק מיעוט על החמץ ואחר כך מתה פשיטא שאינו חייב, דאיגלאי מילתא למפרע דלאו שחיטה היא כלל.

ד. קישות שנטעה בעציו והגדילה ויצאת חוץ לעציו טהורה

כל האוכלין¹³ הגדילין מן הקרקע אינן מקבלין טומאה עד שיעקרו, אבל כל זמן שהן מחוברין אפילו כשורש קטן שיכולין לחיות ממנו אינן מקבלין טומאה.

⁷ מנ"ח מצוה פט אות ט תלה דין זה במחלוקת בש"ס בכמה מקומות ועיקרה בחולין כט: דלר' יוחנן שם ישנה לשחיטה מתחילה ועד סוף ולר"ל שם אינה לשחיטה אלא לבסוף והרמב"ם בפסולי המוקדשין פ"א הי"ח פסק כר' יוחנן שישנה לשחיטה וכו'. ועיין בלב אריה חולין שם וראש יוסף שם שתמהו שהרי הרמב"ם בטומאת אוכלין פ"י ה"ג פסק שרק מספק ישנה לשחיטה מתחילה ועד סוף, ועיין בשו"ת אבני נזר יו"ד סימן כב אות יט ועיין במנחת חינוך מצוה קפו אות ג הביא מהפרי מגדים באורח חיים בפתיחה הכוללת הלכות שבת (ד"ה ידוע) דלהלכה הוזה ספק ולחומרא ולהכי פסול אבל אין חייב כרת התם וכן עיין אור שמח פסוקהמ"ק שם שר"ל שגם שם דעת הרמב"ם מטעם ספק.

⁸ רמב"ם הלכות קרבן פסח פרק א הלכה ה, חינוך מצוה פט

⁹ ועיין במנ"ח פט אות ז שאפשר שעל תערובת חמץ או חמץ וקשה אינו עובר בלאו זה.

¹⁰ בבסוף משנה כתב שפסק כר' יוחנן בחולין ועיין בתשובות חדשות לרע"א י"ד (דפוס ירושלים) סימן ב ד"ה תו ובסימן ג ד"ה גם צריך ובשו"ת אגרות משה יו"ד א סימן ז ד"ה ויותר ראיה.

¹¹ כך פסק באו"ז ריש חולין פסק שאין לשחיטה אלא לבסוף. וכן פסק ביש"ש.

¹² מנ"ח קפו אות ג

¹³ רמב"ם הלכות טומאת אוכלין פרק ב הלכה א

תרומות והנצחות | בנק הדואר ח"ן 22887389 | ובטל' 0548027748

להצטרפות להלכות הדף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/DLl17K9ciPjB873YPB8kBu>

הלכות הדף היומי

מסכת חולין

עציץ שאינו נקוב¹⁴ הרי הנטוע בו מקבל טומאה, ואם היו מים בתוכו מבשירין.

קישות¹⁵ שנטעה בעציץ נקוב והגדילה אף על פי שיצאת חוץ לעציץ אין מה שיצאת חוץ לעציץ כתלוש ואינה מקבלת טומאה¹⁶.

נטעה בעציץ שאינו נקוב והוכשרה שם ונטמאת דכתלושה דמיא לכל דבר, משהגדילה ויצאה חוץ לעציץ הרי הוא כמי שנטעה בחוץ¹⁷ וטהור שנחשבת כמחובר, ופרחה לה טומאה¹⁸.

ה. המשתחוה לחצי דלעת אסרה ... מהו שתעשה יד לחברתה תיקו

השתחוה לחצי¹⁹ דלעת וחצי האחר מעורה בו הרי זה אסור מספק²⁰, שמא זה החצי כמו יד לחצי הנעבד. וי"א²¹ שלענין איסור לא אמרו שאין אסור משום יד.

וי"א²² שמספק טמא כל הדלעת טומאת ע"ז, שמא נעשה יד לטומאה לחצי הנעבד שנטמא בטומאת ע"ז²³.

דף קכח:

14

15 רמב"ם שם הלכה ט

16 כס"מ שם

17 לפי שהוזרין ויונקים מהנוף הנוטה חוץ לעציץ

18 השנת הראב"ד כאן, וכן פי' הר"ש משנה משנה עוקצין פרק ב משנה ט וכן פירש"י כמובא בכ"מ שם

19 רמב"ם הלכות עבודה זרה פרק ח הלכה ג

20 מפרש רבינו בעיא זו לענין איסור ולחומרא דספיקא דאורייתא הוא. כס"מ

21 השנות הראב"ד שם

22 השנות הראב"ד שם רש"י בפ"י השני ומובא במשנה למלך הלכות שאר אבות הטומאה פרק ו הלכה א

23 דאע"ג דגזרו רבנן טומאה באילימ, מ"מ לא גזרו רק בכעין טומאה דאורייתא, כלומר שאם עבד לבהמה או למחובר אינם מטמאין כמו שלא מצינו בטומאות של תורה בעלי חיים ומחובר, וכן להיפך כל מה שיש בטומאה דאורייתא ישנו גם בטומאה זו, והיינו יד ושומר. ולדינא אין מי שיחלוק בזה ובדאי יש בטומאה זו יד ושומר. ערוך השולחן העתיד הלכות שאר אבות הטומאות סימן קלד סעיף יב

תרומות והנצחות | בנק הדואר ח"ן 22887389 | ובטל' 0548027748

להצטרפות להלכות הדף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/DLl17K9ciPjB873YPB8kBu>

הלכות הדף היומי

מסכת חולין

ו. יחור של תאנה שנפשח ומעורה בקליפתה ... אם יכול

לחיות טהור ואם לאו טמא ... מהו שיעשה יד לחבירו

תיקו

ייחור של²⁴ תאנה שנפשח ומעורה בקליפה שאינו יכול לחיות ממנה, כל האוכלין שבו מתטמאין שכבר תלוש הוא, ויש בדבר ספק אם היה שאר האילן כמו יד לזה הייחור שנשבר או לאו²⁵.

וכבר התבאר לעיל דף קכז: שלפיכך יחור של²⁶ אילן שנפשח מע"ש מן האילן ואין יכול לחיות עוד הענף ובו פירות מותר לתלוש הפירות ממנו בשבת אף על גב שעדיין הענף מחובר בקליפתו ומ"מ יש ליזהר בזה דאין העולם בקיאין בכך ואין להתיר כ"א כשנפרד לגמרי מהאילן²⁷.

ז. אבן שבזוית כשהוא חולץ חולץ את כולה וכשהוא נותץ

נותץ את שלו ומניח את של חבירו ... מהו שתעשה יד

לחברתה תיקו

נגעי בתים²⁸ הדינין המפורשין בהן בתורה ובדברי קבלה כך הם, כשיבא הכהן ויראה הנגע שוקע ירקרק או אדמדם יסגיר שבעת ימים, ובשביעי רואהו אם כהה הנגע ואצ"ל אם הלך קולף מקום הנגע בלבד והבית טהור.

מצאו שעמד בעיניו ולא פשה מסגיר שבוע שני ורואהו ביום שלשה עשר אם כהה הנגע או הלך לו קולף מקום הנגע ומטהר את הבית בציפורים, ואם

²⁴ רמב"ם הלכות טומאת אוכלין פרק ב הלכה ב

²⁵ חולין דף קכ"ח ופירש"י אם נעשה מייחור זה יחור אחר ומעורה בו בקליפתו ואינו יכול לחיות והוי תלוש והראשון יכול לחיות וכו' אי נמי אם יחור זה אינו יכול לחיות מהו שיעשה לו האילן יד וכו' ע"כ ורבינו שכתב בפ"י השני שהוא ספק למה לא כתב סתם דמשמעותו יסבול השני פירושין ויש ליישב דהוא מפרש הבעיא על אינו יכול לחיות כפשטא דמילתא והפ"י הראשון פשיטא ליה דנעשה בית יד מאחר דנפשח מייחור זה. מעשה רקח שם

²⁶ רמ"א או"ח שלו ח ומ"ב

²⁷ בה"ל שם שנפשח

²⁸ רמב"ם הלכות טומאת צרעת פרק טו הלכה א - ה

תרומות והנצחות | בנק הדואר ח"ן 22887389 | ובטל' 0548027748

להצטרפות להלכות הדף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/DLl17K9ciPjB873YPB8kBu>

הלכות הדף היומי

מסכת חולין

מצא הנגע שפשה בסוף שבוע שני או שעמד בעינו חולין את האבנים שבהן הנגע ומקצה העפר אל מחוץ לעיר וטח את כל הבית ומסגירו שבוע שלישי.

וביום תשעה עשר רואהו אם חזר בו נגע כשני גריסין הרי זה פשיון אחרי הטוח ונותין את כל הבית ואם לא חזר בו נגע מטהרו בצפורים, וכל זמן שיחזור בו הנגע קודם שיטהרו בציפורים הרי זה ינתין.

כשהוא חולין את האבנים שבהן הנגע אינו חולין פחות משתי אבנים²⁹.

היה הכותל בינו לבין חבירו שניהן חולצין³⁰, ואבן שבזוית, שבינו ובין חבירו בזמן שהוא חולץ³¹ חולץ את כולה גם של חבירו דבחליצה כתיב (ויקרא יד פסוק מ) וְחָלְצוּ וְלִשׁוֹן רַבִּים³².

ובזמן שהוא נותין נותין את שלו ומניח את של חבירו³³, דבנתיצה כתיב (שם פסוק מה) וְנָתַן לִשׁוֹן יָחִיד, וכך גזרה תורה³⁴.

ויש בדבר ספק אם קצה האבן³⁵ של השני שאינו טמא וא"צ נתיצה אם נעשה יד להכניס טומאה לבית, כגון שקודם שנתין את שלו והכניס האבן לבית, ולא כל האבן אלא הקצה של השני אם נטמא הבית אם לאו שיד מביא את הטומאה ואבן המנוגעת מטמא בביאתו לבית וחוה ספק טומאה. אם תהיה זו של חבירו כמו יד לאבן שלו³⁶.

²⁹ ואינו נוטל אבנים מצד זה ומביאן לצד זה שנאמר ולקחו אבנים אחרות, ולא עפר מצד זה ומביא לצד זה שנאמר ועפר אחר יקח וטח את הבית, ואינו טח בסיד אלא בעפר שנאמר ועפר אחר יקח וגו', אינו מביא אבן אחת תחת שתיים שחלץ ולא שתי אבנים תחת אבן אחת חלוצה אלא מביא שתיים תחת שתיים ויש לו להביא שתיים תחת שלש.

³⁰ ושניהן קוצים את העפר ושניהם מביאין אבנים אחרות

³¹ דחליצה היינו למוסגר ונתיצה היא למוחלם.

³² מלשון הרבים – "וחלצו" – למדנו הלכה: אם הקיר מבדיל בין שני בתים, על השכן להשתתף בחליצת האבנים; "מכאן אמרו אוי לרשע אוי לשכנו" (נגעים יב, ו).

³³ שאף – על – פי שהשכן משתתף בחליצה, אין נתיצה נוהגת אלא בעצם הבית המנוגע.

³⁴ משום דכתיב וחלצו ובנתיצה ונתין לשון יחיד וכתיב נמי אבניו. כס"מ

³⁵ ערוך השולחן העתיד הלכות נגעים סימן קד סעיף טו

³⁶ ולא ידעתי למה לא פסקה לחומרא ככל ספיקי דאורייתא: מעשה רקח שם

תרומות והנצחות | בנק הדואר ח"ן 22887389 | וובטל' 0548027748

להצטרפות להלכות הדף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/DLl17K9ciPjB873YPB8kBu>

הלכות הדף היומי

מסכת חולין

ח. בין אבר מן החי לאבר של הנבלה... שבר הפורש ממנו מאבר בהמה... מאבר מן החי לא מטמא מאבר מן הנבלה מטמא

כבר התבאר לעיל דף עג: וקכו: הבשר או האבר³⁷ המדולדל בבהמה או חיה שאינן יכולין לחיות ולהדביק בשאר הגוף אינן מטמאין כנבילה כל זמן שהבהמה בחיים, והרי הן כשאר אוכלין אם הוכשרו מקבלין טומאה במקומה.

ועוד התבאר שם שכנשחטה הבהמה³⁸ הוכשרו³⁹ בשחיטה⁴⁰ ואינן מטמאין כנבילה שאין השחיטה עושה אותן כמו שפירשו מחיים.

אבל אם מתה הבהמה הבשר שהיה מדולדל בה צריך הכשר, והאבר מטמא משום אבר מן החי ואינו מטמא משום אבר מן הנבילה.

ומה בין אבר מן החי לאבר מן הנבילה, שהבשר הפורש מאבר מן החי טהור, והבשר הפורש מאבר מן הנבילה מטמא בכזית במגע ובמשא וזה וזה שוין לשיעור⁴¹, וזה כלומר דמטמאין בכל שהן ושצריך שיהיה בהם בשר וגידים ועצמות ויהיה עליו בשר כדי להעלות ארוכה.

ט. טרפה ששחטה

³⁷ רמב"ם הלכות שאר אבות הטומאה פרק ב הלכה ה

³⁸ רמב"ם שם

³⁹ פסק כר"מ: וכתב הר"י קורקום ז"ל שמעמו משום דבפרק מי שהוציא והו (דף מ"ו ע"ב) אמרינן ר"מ ור"ש הלכה כדברי מי וסלקא בתיקו הילכך נקטינן כדברי המחמיר כמו שכתוב בהלכות עולם ועוד דהתם בעי רבה בהמה בחייה מהו שתעשה יד לאבר והיינו אליבא דר"מ גם בפרק בהמה המקשה מוכיח שהלכה כר"מ. ר"י קורקום

⁴⁰ וקשה לי למה שינה לשון המשנה שאמרה הוכשרו בדמיה וכתב הוכשרה בשחיטה דאתי כיחידאה דהא תנן בפרק שני דחולין (דף ל"ג) השוחט בהמה חיה ועוף ולא יצא מהם דם כשרים ונאכלים בידים מסואבות וכו' ר"ש אומר הוכשרו בשחיט' ויש לתמוה שהוא ז"ל פסק לקמן בסמוך כת"ק וכאן משמע שפסק כר' שמעון וצריך לומר שסמך על מ"ש בסמוך לקמן בהדיא דתו ליכא למטעי. כס"מ הלכות טומאת אוכלין פרק ב הלכה ו

⁴¹ נוסחא אחרת מצאתי בדברי רבינו שכתוב בה וזה וזה אין לו שיעור היא נוסחא נכונה. כס"מ שם.

תרומות והנצחות | בנק הדואר ח"ן 22887389 | וובטל' 0548027748

להצטרפות להלכות הדף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/DLl17K9ciPjB873YPB8kBu>

הלכות הדף היומי

מסכת חולין

כבר התבאר במסכת זבחים דף סט: שטריפה שנשחטה⁴² שחיטה כשירה אף על פי שהיא אסורה באכילה הרי היא טהורה, וכן השוחט את הבהמה ומצא בה עובר מת שחיטת אמו מטהרתו מידי נבילה.

י. יכול בשר הפורש מן השרצים יהא טמא ... מה שרץ בשר גידים ועצמות אף כל בשר גידים ועצמות

בשר מן החי⁴³ הפורש מן השרץ טהור שאין מטמא אלא אבר הדומה לשרץ כולו, מה שרץ בשר וגידים ועצמות אף אבר הפורש בשר וגידים ועצמות.

⁴² רמב"ם שם פרק ב הלכה ו

⁴³ רמב"ם הלכות שאר אבות הטומאה פרק ד הלכה ה

תרומות והנצחות | בנק הדואר ח"ן 22887389 | ובטל' 0548027748

להצטרפות להלכות הדף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/DLl17K9ciPjB873YPB8kBu>

